

XXV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2020

CATEGORIA ADULT

1r premi de la categoria Adult 3
Ni un got d'orxata de Manuel Roig Abad

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO) 8
El crit de Ruth Remus González

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO) 9
L'extinció de la imaginació de Mònica Pérez Díaz

1r premi de la categoria Juvenil C (nascuts els anys 2002 i 2003) 11
Dins del sac de Pau Lloveras Torrent

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial) en l'especialitat de conte il·lustrat 14
El pispallibres i la Maria d'Ivet Martínez Leroux

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de conte il·lustrat 17
La Nora volia viatjar per tot el món de Yasmina Nati Sakrouhi

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de poesia il·lustrada 22
El gos i el gat d'Emma Sánchez Comas

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte 23
Pedra roja de Natana Vilanova Romo

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de poesia 27
Indecisa de Núria El Hadj Talb Bermúdez

XXV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2020 CATEGORIA ADULT

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Begoña Álvarez, Montse Castaño, Eduard Comas, Margarita Noguera i Enric Ramionet

1r premi de la categoria Adult

Narració: Ni un got d'orxata

Autor: Manuel Roig Abad

NI UN GOT D'ORXATA

Ahir, a la punta de l'agost, vaig entrar al *facebook* i un dels meus amics més rodador de soques preguntava què era ser bo. La pregunta la plantava com aquell que planta un pi i, en acabant, reflexionava de trona avall arran d'aquest tema. La gent, u des de Venècia, l'altre des de Praga, pegaven voltes com les mandonguilles en l'oli i a mi, que cada vegada m'agraden menys aquesta mena de campanars, em feia l'efecte que era com un cantar de galls, que quan han acabat no saben què han dit.

Des que ho vaig llegir a les vuit del matí em va estar venint al cap una dona de la meua banda: la tia Tereseta, la tia Tereseta la Santa. Després de tirar-me als ulls l'article del *facebook* va ser com si me l'hagueren portada davant a consciència i la tia Tereseta diguera: «Ací estic, fill meu.» La vaig veure feta un remolí, amb aquells ullets com dues flametes massa xicotetes per a una cara tan ampla, la pell blanca però sense una arruga, la roba fosca, el cabell de permanent de cada quinze dies de la perruqueria de les Mandarines, la boca menuda i que no sabia demanar per a ella. La vaig veure, ella i el poal, passant amunt i avall esguitant el sòl... I també vaig pensar en el iaio Anselm quan deia: «Ajunta't amb els bons i seràs bo.» Suppose que aquest relat és això: ajuntar-me, encara que siga un poquet, amb els bons.

El cas és que des del dia que el iaio Anselm ben unflat d'orgull em va portar de la mà a l'assaig perquè triara instrument, la música m'ha anat creixent dins com una planta de pèsols i porte apegat al cor l'Ateneu Musical Schola Cantorum, la Txola, una banda de passa de cent músics, amb una companyia de sarsuela i, el que és l'aliment principal de totes les bandes, un fum de xiquets passant lliçons i fent-se musiquets.

Una societat tan gran com la Txola, tants anys que té, és com un infant, que de tots necessita, i tan important és qui toca el solo de requinto de *La Gran Pasqua Russa* com els músics que van a la processó de Santiago en ple estiu o qui posa els *carajillos* al bar. Dins d'aquesta maquinària de tantes faenes, la tia Tereseta n'era una part fonamental en allò que podíem considerar les tasques més senzilles, que són sempre les que tenen menys amics. La tia Tereseta, entre altres faenes que faria sense comptar i que segur que estarien perquè a les persones bones els creixen els treballs, netejava, en el temps que dura una missa llarga i de dilluns a divendres, el local d'assajos, que era un quadre de més de trenta passos d'home; les tres aules d'instrument; un despatxet amb la seua taula i les seues cadires però que mai no ha sabut ningú què despatxava; el quarto de l'arxiu, que eren quatre armariots que sostenien milers d'hores de música en paper de pentagrames, i, per suposat, el lavabo, que encara era d'eixos de forat i que s'embossava cada tres per quatre, car era un urinari molt musical. Quan jo vaig començar, la tia Tereseta ja hi era i, quan vaig acabar, la tia Tereseta encara seguia.

En el temps que jo estudiava flauta a la banda, l'horari d'hivern de la tia Tereseta era de les 3 un poc passades a les 5 menys quart, que eren hores en què el local estava descansat perquè tots els músics teníem edat d'anar a l'escola. Ma mare, que tenia una amiga d'eixes que tenen la trompa llarga i que vivia al mateix pany de paret que la tia Tereseta i la coneixia prou, deia que, a més, aquell horari —el que parlàvem de les faenes— li venia bé perquè així arreplegava dues netetes al col·legi de Sant Vicent.

En aquella època no hi havia horaris programats per a les classes d'instrument. Era com a la carnisseria: el primer que posava el cul feia la classe i els altres esperàvem pegant la darrera repassadeta, menjant pipes, jugant a bous entre els faristols de fusta o fent-ne alguna de Jaimito, com el dia que Joan Peral, que era més roí que Mendizábal, va tindre la mala gamba de tirar una pedrota de més d'un quilo al carrer i va caure damunt del cotxe d'un guàrdia.

Un altre cas era l'horari d'estiu. Els xiquets no teníem escola i el carro movia a les tres. La tia Tereseta, és clar, ballava al so que tocaven i començava la copla més tardet i, de pas, imagine que fugia de la fortor del sol, que a la Vall en agost és capaç de torrar les campanes de l'Assumpció. Algunes vegades les classes s'allargaven i, quan ella aplegava, encara quedava algun xiquet, que podria ser jo, que no havia passat la lliçó. La tia Tereseta entrava, deia bon dia, el xiquet que podria ser jo feia un somriset i, a la seguideta, ella se n'anava a la seua endrecera.

La tia Tereseta netejava a xaps. Quan jo vaig afegir-me a la llarga música que és la Txola, la tia Tereseta ja no tenia edat de jugar al sambori, però era d'aquests caràcters als quals els anys els lladren però no els mosseguen. La seu de la Txola era un vell casalot ennegrit pels anys i ple de secrets que havia estat escoltat músiques més antigues que la nostra i que, pujant amunt el temps, havia sigut cine, casino, teatre i casa de tots. El iaio Anselm deia que una casa vella era com un ancià que no es lleva la grip de damunt i a aquell edifici ja feia temps que semblava faltar-li l'aire. El sòl, igual que el rei Carles II, encara no havia tingut successor i no permetia les noves maneres ni els nous estris de neteja. Si es volia rentar sense alçar la polseguera de Moisès pel desert, s'havia d'humitejar primer i, després, si no volies que les graneres trencades feren rogle, se n'havien d'usar de palma com les que feia el tio Gotbuit, que, bevent-se fins la set i mig baldat, feia unes graneres que es podia agranar el Sàhara anant i venint i encara estaven noves.

Bé, i això era el que feia la tia Tereseta quan, amb el poal d'aigua entre les cames i un poquet inclinat cap avant, recorria l'ample local d'assajos fent xapets a la cara de l'aigua com si l'encàrrec li l'haguera manat el Sagrat Cor de Jesús eixe matí.

Jo recorde un dia d'estiu que m'havia quedat el darrer. Jo devia tindre deu anys i, entre menudet i prim, tota la meua persona eren dos ulls i haguera valgut per a posar-me en una postal de gatets. Allà a les cinc va aplegar la tia Tereseta i es va posar a netejar com feia tots els dies. I anava passant per ací i per allà. Jo seguia a la meua repassant la lliçó i, de sobte, me la veig plantada al meu costat. Jo la mire i em quede parat.

—Ja has acabat, fill meu?

Jo no vaig saber què contestar i es veu que em vaig quedar un instant sense dir res.

—No patisques, fill meu, no passes ànsia per mi. Tu toca el que hages de tocar que la tia Tereseta s'espera.

La tia Tereseta va girar cua amb el poal i se'n va entrar a un dels quartos. Jo vaig examinar la seu i em vaig adonar que tot el sòl del local d'assajos estava arruixat i el requadre on jo estava tocant era l'únic que quedava per netejar. Durant un instant vaig estar pensant d'anar a buscar la tia Tereseta i dir-li que ja havia acabat i que netejara, però no em vaig atrevir i, quasi per vergonya, vaig estar tocant la flauta fins que el mestre em va dir que passara a donar lliçó. Quan vaig acabar, la tia Tereseta arruixava el requadre i, en veure'm, encara em va preguntar:

—Que et destorbe, fill meu?

Jo vaig fer de sant Pere i vaig negar amb el cap unes quantes vegades perquè quedara ben clar.

Amb aquest antecedent es comprendrà millor el que ens va passar a mi i a Romanet.

Romanet era molt bon clarinet, però era un d'eixos xics que no anaven ni a Nules ni a Fondegulla. No era que no fora trempat, però tenia un d'eixos caràcters que no alegren a les xiques i, si no el coneixies bé, semblava fins i tot sinistre de tan tímid i, coneixent-lo, igual et posava de mala veta amb les seues manies, que no eren moltes perquè eren totes. Per a mi, com que l'amistat també la va pintar un cego i moltes vegades és tindre amb qui renyir, prevalia que era molt bona persona i que m'havia demostrat moltes vegades ser un amic dels bons.

Aquell any havien tret places de clarinet i de flauta a la Banda Municipal de Saragossa i havíem de pujar a fer les proves al mes de novembre. Era una oportunitat d'eixes que pinten calbes i tant ell com jo teníem la família posant ciriets i el cap com un bombo a tots els sants i marededús de la contornada. Per no desmerèixer tant de res, Romanet i jo ens vam decidir a pegar-li de valent i, allà a les cinc i mitja o les sis, anàvem a arruixar la seu però, en compte d'amb aigua, amb notes. Per no destorbar-nos entre nosaltres, Romanet posava la metralladora de notes al local d'assajos i jo al quarto que pega darrere, que és el més resguardat del sol.

El cas és que un dia Romanet i la tia Tereseta van aplegar a l'hora. Romanet va començar a estudiar i la tia Tereseta a arruixar. Al cap d'uns minuts vaig aplegar jo i vaig entrar al quarto. I notes per ací i notes per allà i la tia Tereseta arruixant.

Una mitja hora més tard, Romanet va alçar el cap i es va veure la tia Tereseta desplomada en una cadira.

Jo vaig sentir dues entropessades i me'l vaig veure a la porta amb la cara més blanca que un paper d'escriure. Semblava que li hagueren remogut els ossos i les raons no acabaven d'eixir-li de la boca.

—Andreu... ix, que la tia Tereseta... està morta!
Jo vaig pegar un salt que quasi tire la flauta en terra. En dues gambades vaig aplegar a la sala d'assajos i també vaig veure la tia Tereseta morta.
En aquell moment, Romanet es veu que tot el que no havia pogut dir abans ho deia ara i la boca no li parava.
—Cridem a l'ambulància, Andreu? Demanem ajuda al bar? Cride per la finestra?...
Em vaig apropar a la tia Tereseta.
—Tia Tereseta, tia Tereseta...
Romanet seguia caminant amunt i avall per la sala com si volguera arruixar el que la tia Tereseta no podia.
—Mare meua, i ara què fem? Tu saps fer reanimacions? Jo he vist a les pel·lícules...
Vaig fer uns colpets al muscle de la tia Tereseta.
—Tia Tereseta, tia Tereseta...
Romanet seguia arrancant uns *ais mares* de drama de García Lorca.
—...Si ho sé, em quede en casa estudiant. Ai! Segur que alguna cosa no farem bé i ens preguntaran què fèiem, perquè una dona no seu en una cadira i es mor sense més, a quin sant? A que encara ho paguem nosaltres? Ai, mare! Ens diran: Que no l'haveu vista? Què esteu faves? I els familiars... Mentre Romanet seguia veient passar pel·lícules davant els ulls, jo li vaig fer uns xapets.
—Tia Tereseta...
I, per fi, quan Romanet estava dient que se n'anava a buscar un policia, la tia Tereseta es va sobresaltar i va obrir els ulls.
Romanet encara va dir que no em preocupara, que, de seguida, tenia ací un metge, que no patira.
—Es troba bé, tia? —vaig preguntar.
Romanet, enmig del cacau que tenia al cap, encara va ser capaç de mirar per darrera vegada cap on érem la tia Tereseta i jo, i no va aplegar a mamprendre escala avall. Llavors va veure-la parpellejar dues o tres vegades, la va veure obrint i tancant les mans. En aquell moment, Romanet va emmudir i va apropar-se cap a nosaltres amb passos esglaiats.
—Sí, fills meus, sí, estic bé.
Romanet ja era a la nostra alçada i, amb els ulls oberts i després de tant de xarrar quan no calia, feia d'apòstol mut.
—Ens ha esglaiat —vaig dir—. Ens pensàvem que li havia agarrat alguna coseta.
—Uj, no, fill meu. És que toqueu tan bonic que m'he segut a escoltar i m'ha entrat son.
La tia Tereseta va reparar en totes les ànimes que passaven pels ulls de Romanet.
—Vosaltres dispenseu, fills meus, si vos he esglaiat. És que la tia, ara amb la calor, per la nit veig passar les hores i després va adormint-se per les cadires.
Jo vaig ser capaç de dir que no passava res, que no patira; però ara semblava que era Romanet a qui li havia agarrat la coseta.
—Que no toqueu més, fills meus?

—Si toquem més, diu! —deia Romanet uns minuts després mentre ens fèiem un got d'orxata a l'Aquilino—. Jo crec que no podré tocar més en tota la meua vida sense que se m'aparega la tia Tereseta. En l'oposició, estaré fent el repertori d'orquestra i la veuré desplomada a la cadira.
Jo, llavors, li vaig pegar el tercer calbot de la vesprada. El primer va ser només la tia Tereseta es va alçar i va anar a pel poal per a seguir arruixant a xaps. Aquest va ser el més intens.
—Què fas? —es va queixar Romanet.
—Què faig? Ja tens tu bona morta! Mal ensurt m'has donat!
Romanet es va defendre dient que a mi també m'havia paregut que era morta.
—Home, clar, ja estava suggestionat.
—Xa, Andreu, quines paraules saps dir! Suggestionat, tu!
Vaig voler pensar que tornava a ser el Romanet de sempre i li vaig arrear el segon calbot.
—I per què em pegues, redeula?
—Per a tornar a la normalitat.
Vam decidir de tocar una estona més perquè semblava que a la tia Tereseta li feia profit, però al poc temps, Romanet la va veure eixir per la porta de l'escala i, cosa de deu minuts més tard, Romanet va tornar a aparèixer-se.
—Un altre mort? —li vaig preguntar.

Romanet va negar i va ensenyar-me les mans. Li tremolava el pols com a un pandereter. La normalitat no havia tornat a pesar del segon calbot.

—No em concentre i tinc el canó de la gola sec com si haguera menjat abadejo. Anem a fer-nos una orxata?

Parlava baixet com si l'aire no poguera eixir-li fora de la boca.

—Jo tampoc no em concentre. Per culpa teua —vaig dir i vaig començar a netejar la flauta.

Romanet va baixar l'escala i cada escaló era una cabòria sobre la tia Tereseta, a quina d'elles més forçada. Que què haguérem fet si s'haguera mort de veritat, que hauríem de dir-lo a algú, que era una dona massa gran per a pegar-se aquelles panxades poalet amunt i poalet avall... De sobte, Romanet, que anava davant meu, va parar en sec.

—Adéu! —va dir.

Uns passos després vaig veure quin havia estat el motiu d'aquell sobtat silenci. La tia Tereseta estava plantada a la porta i ens mirava amb aquell gest tendre i bo.

—Ui, tia Tereseta, pensàvem que ja havia acabat. Anem a fer-nos alguna cosa fresqueta.

La tia Tereseta va dir que això estava molt bé i nosaltres vam pegar en direcció a l'ajuntament, però, a l'altura de l'ajuntament i quasi a l'uníson, vam fer la vista enrere i ja no vam veure la tia Tereseta.

—Se n'haurà pujat a acabar la neteja? —va preguntar Romanet.

—O, a la millor, la tia Tereseta és morta i ara se'ns apareix a la porta de la Txola —vaig riure.

—Vés a fer la mà, Andreu.

Mentre preniem l'orxata, Romanet no parava de pegar voltes a l'assumpte. Que la seua àvia tenia només uns anys més que la tia Tereseta i feia vida de la taula al llit i del llit a la taula... Com més parlava, més excitat estava, més acalorat.

Jo tractava de traure ferro a l'enrònia però, com que el que no té cura no té remei, tot era en va.

Romanet va dir que, quan la va veure seguida a la cadira, amb una gota de suor caient-li pel front, pensava de cert que s'havia mort. Jo me'l prenien a broma, però el seu cap era com un cel ratllat de trons i insistia que era una dona massa gran i que feia massa calor i que creia que no estava per a aquells trots. Jo la veia lleugera, a la tia Tereseta, però no aconseguia girar-li la conversa. Normalment, a Romanet me l'entenia i sabia quan havia de mossegar i quan havia de llepar, però en aquella ocasió, de moment pareixia que es conformava, però feia un glop d'orxata i tornava a la càrrega. Al remat, tant em va unflar el cap que em va fer créixer la preocupació i, a la nit, a l'assaig, vam anar a parlar amb don Miguel.

Quan ens va escoltar, a don Miguel se li va fer una comba als llavis.

—Mare meua! —ens va dir—. Si la tia Tereseta no és capaç de destorbar al més caganiu de la banda, com ha de destorbar-vos a vosaltres si no cap al món de pensar que vos presenteu a la banda de Saragossa? Jo li he dit cent vegades que, quan ella haja de netejar i hi haja algun xiquet, que els diga que es canvien de lloc, però ella diu que els xiquets i la música són primer.

—I deixa de netejar per no destorbar-nos? —vaig preguntar.

—Per no destorbar-vos.

Solament va ser en eixe moment, com una torre de les més altes que cauen, que la cara de Romanet va semblar que deixava de veure passejar ànimes i que les cames el tornaven a sostindre.

A Romanet, la bola encara va tardar a passar-li avall i va sospesar fins i tot la possibilitat de no anar a la Txola a assajar. Al final vam resoldre de fer altre, de manera que, quan Romanet, que era qui ocupava el local d'assajos, veia que la tia Tereseta ja quasi havia arruixat tot el local tret del seu requadre, sabia que era aplegat el moment de buscar-me i anar a posar a remulla els fartons. Llavors jo, que era més resolt, informava a la tia Tereseta.

—Tia Tereseta, anem a l'Aquilino a fer-nos una orxata. Vol que li'n portem una?

I la tia Tereseta sempre contestava:

—No, fill meu, no, però tan agraïda.

En l'oposició de Saragossa ni Romanet ni jo vam veure la tia Tereseta morta, però, com que una oposició d'aquestes és més qüestió de punyals que de música, tampoc no vam passar el primer tall. Jo, més que per no traure la plaça, quan ens van dir el resultat vaig voler tirar-me tres pams de terra damunt perquè ja em veia Romanet col·locant tothora el disc de les lamentacions, però, una vegada més el destí va demostrar que és una carta blanca i el cas va ser que, sense que ningú s'explique com, va fer amistat amb una clarinetista de Sogorb, molt bona xica però que encara venia d'un planeta més llunyà que ell i, com que el temps s'escorre com les anguilles, ara tenen dos xiquets amb noms de *La Guerra de les Galàxies* i, per a completar la nissaga, van a pel tercer.

Romanet i jo, quan ens va acabar de passar l'ensurt, vam parlar moltes vegades de la tia Tereseta. Li vèiem molt de valor a la faena que feia i sempre que ens la topaven li feien festes. Era una d'aquestes persones d'hola i adéu però que pareix que siga precis que estiguen al poble. Encara me'n recorde quan, entusiasmat com és, Romanet va voler convidar la tia Tereseta a la boda. Tots li van dir que no estava bé de coneixement, que la tia Tereseta no era família i que, a més, havia enviudat feia poc, però ell que sí, que m'alegre que el gat siga negre, però l'únic que van traure en clar va ser que ell tenia gust de convidar-la i que si a algú no pareixia bé ni falta que feia. Total que al final li va portar la invitació que havien fet amb paper de fil i, quasi vuitanta anys que devia tindre i els de la faixa, la tia Tereseta va dir que sí sense pensar-ho i, en el fons, tots els que li deien que no havia de convidar-la se'n van alegrar que Romanet tinguera les idees a força de pólvores. Quan es va presentar el dia de la boda, un fill la va portar a Sogorb i allà que va anar la tia Tereseta. Jo em vaig alegrar quan la vaig veure tirar amunt per la pujada de la catedral. Portava un gaietet, caminava a poquet a poquet i, quan venia un escalonet, havia de fer números, però encara tenia les flametes dels ulls igual d'espavilades i jo crec que si li hagueren dit d'agranar la catedral, encara s'arromanga, ja ho crec.

Aquell dia, Romanet, que és més rar que un gat verd però és un tio de categoria, només va veure la tia Tereseta, ell i el monyo que li havien fet que pareixia llepat de caragols, va anar a buscar-la i li va dir:

—Vostè, amb la família.

I la va portar al primer banc, amb els pares.

Recorde el dia que va faltar la tia Tereseta. Molts músics van anar a l'enterro i la vam acompanyar al cementeri. Allà, Vicent, un amic meu que porta bona memòria d'aquestes coses, va assegurar que va netejar l'entitat trenta-cinc anys dia per dia sense una malaltia ni una desgana.

Llavors va ser quan Romanet va dir:

—Ni un got d'orxata va consentir que li portàrem.

I allò del got d'orxata ha quedat com una frase de la Txola i ha anat creixent i escampant-se, que, per més que el refrany ho ometa, la bona herba també ho fa. Així, quan u fa una gran faena sense esperar res, la gent de la Txola sol dir «Ni un got d'orxata» i no és estrany que, si hi ha un xiquet a prop, els músics veterans expliquen, per a calvari de Romanet, el dia que la tia Tereseta la Santa va morir damunt d'una cadira del local d'assajos i era que dormia.

Si fora amic dels plets del *facebook*, escriuria al meu amic filòsof que la bondat no és fer gratacels. No són aquestes bondats entre dues negrors i de flor efímera. L'únic que és la bondat és ser bo és ser bo cada dia, valentament, sense demanar res, com la tia Tereseta, la tia Tereseta la Santa.

XXV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2020 CATEGORIA JUVENIL

El jurat de la categoria Juvenil ha estat format per Mita Casanovas, Sílvia Fa, Jordi Pinsach i Marta Ventura.

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO)

Narració: *El crit*

Autora: Ruth Remus González

EL CRIT

En Jørg era un home normal, vivia a la ciutat noruega de Fjone, a una petita casa vermella. Treballava a una fàbrica de raspalls de dents. No tenia aparella ni fills però sí que tenia un gat anomenat Nei.

Feia cinc dies, en Jørg havia tingut un malson tan horripilant que no se'l podia treure del cap. Aquella imatge atroç havia quedat gravada a la seva memòria i pensava que no seria capaç de continuar vivint amb aquest pes sobre la seva consciència.

Tot i així, en Jørg va aconseguir llevar-se a les set del matí per anar a treballar. Es va dutxar, va esmorzar i va preparar-se per anar a la fàbrica. Era un matí fred i anant cap a la feina, va parar a buscar al seu company i amic, l'Edvard.

Van fer camí mentre l'Edvard explicava a en Jørg que la galeria d'art de Fjone li havia ofert exposar algunes de les seves obres. No podia dissimular la seva felicitat encara que li semblava impossible que algú volgués comprar un dels seus quadres.

La seva feina consistia en controlar la qualitat dels raspalls de dents un per un. Després d'una llarga jornada, en Jørg i l'Edvard van retornar al barri. En arribar a casa, en Jørg va donar menjar a en Nei, es va preparar un entrepà que no es va acabar i se'n va anar al llit. Un cop adormir, aquella espantosa imatge va tornar a aparèixer a la seva ment. Es va despertar de sobre, xop de suor i amb dificultats per respirar. Va intentar tornar a agafar el son, però no ho va aconseguir. Es va passar la nit en blanc regirant-se d'un costat a l'altre del llit.

L'endemà gairebé no es podia mantenir dret, estava exhaust. Va passar un dia horrible a la fàbrica i el fet que l'Edvard s'hagués posat malalt i no pogués anar a treballar només empitjorava la situació, ja que ara no tenia ningú amb qui parlar.

Quan va arribar a casa, va decidir que ja n'hi havia prou. Havia de fer alguna cosa.

Va agafar una llibreta vella i hi va escriure una llista d'activitats que podia fer per mantenir la ment distreta; jardineria, aprendre alemany, escriure un llibre,... Però com que era poc creatiu, al final es va decidir per sortir a caminar. Cada tarda a tres quarts de sis sortiria a passejar pel camí que feia la volta al seu barri.

Quan se'n va anar a dormir va pensar que aquella nit podria descansar bé, es sentia més relaxat. Però estava equivocat. En el moment que va tancar els ulls, la maleïda imatge va aparèixer. La seva última parella, la persona a la qual ell considerava l'amor de la seva vida, era assassinada violentament, apunyalada per ell mateix.

L'endemà, a tres quarts de sis, en Jørg estava animat. Aquell dia era el primer de la seva nova afició. Es va equipar amb les seves sabates més còmodes i va sortir a fer la volta al barri.

Quan travessava el pont que creuava el riu, va escoltar una veu coneguda que cridava el seu nom. No va veure a ningú, excepte una parella que passejava darrere seu. Quan va tornar a mirar va veure un rostre que coneixia perfectament. La dona va tornar a repetir el seu nom.

Aquell va ser el moment en el que en Jørg va deixar anar un crit esfereïdor.

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO)

Narració: *L'extinció de la imaginació*

Autora: Mònica Pérez Díaz

L'EXTINCIÓ DE LA IMAGINACIÓ

Era una mansió molt antiga. Semblava que no hi havia viscut ningú en molt de temps perquè s'estava convertint, a poc a poc, en runes i la natura estaca guanyant espai amagant-la amb enfiladisses. A la zona nord hi havia l'entrada principal on s'hi trobaven dues estàtues gegants. Una era una deessa grega, a prop seu, n'hi havia una altra. Aquesta semblava una criatura mitològica, però no es podia reconèixer quin era el seu origen. Tenia el cos d'un gos i tres caps monstruosos que mostraven una gran fúria a la seva mirada. Imposava i fins i tot atemoriria qualsevol que s'apropés. Menys a persones molt especials, com la noia que aquell dia caminava pel camí que portava a aquella casa. Es deia Júlia i era una noia singular. En aquell moment, la societat dedicava més temps a vestir a la moda, fer unes fotos impressionants per penjar-les a les xarxes socials, on sempre mostraven una gran felicitat encara que no fos real, entre d'altres entreteniments. Però a la Júlia tot això no li agradava, ella tenia curiositat pel món. Volia aprendre i només ho podia aconseguir llegint. Sempre la veies acompanyada d'un llibre i, cada vegada, un de diferent. Li encantava endinsar-se a les històries que explicaven i descobrir un munt de pensaments diferents, escrits per tota mena d'autors. Per tant, quan la vella dona que s'encarregava de la biblioteca que havien hagut de tancar perquè no hi anava ningú, li va dir que en aquella mansió abandonada, possiblement, trobaria llibres únics, que mai havien estat publicats o fins i tot llibres prohibits, no s'ho va pensar dos cops. Va agafar la seva motxilla, les claus de la seva moto i se'n va anar a la recerca d'aquell lloc que semblava, des d'un principi, meravellós.

Cada vegada estava més a prop del que, antigament, havia sigut l'habitatge d'unes persones molt adinerades. S'hi respirava un ambient sumptuós tot i que totes les plantes es dispersaven i creixien sense control guanyant l'espai vital del casal. El camí acabava a l'accés principal on hi havia les dues estàtues, una a cada costat d'una porta majestuosa, maltractada pel pas dels anys. Al voltant del portal hi havia figures picades al mur i símbols dels quals la noia en desconeixia el significat i que li provocaven una gran curiositat. No obstant això, va decidir centrar-se novament en la seva cerca i va trucar a la porta per si de cas hi havia algú. Va passar una estona, que a la Júlia li va semblar llarguíssima per la seva emoció, però no es va sentir cap so, de manera que va decidir entrar sense permís però li va resultar impossible obrir la porta. Va decidir explorar a la recerca d'altres accessos, que novament estaven totalment tancats. Ni tan sols va ser capaç de trencar les finestres que, de tan brutes, aparentaven la continuació del mur.

Finalment es va rendir, es va estirar a la gespa a llegir aprofitant el bon dia que feia al costat d'un arbre majestuós. Se sentien els ocells i el moviment de les fulles a causa de la brisa que corria. Passaven les hores i ella viatjava a mil mons fantàstics sense moure's del seu lloc, però ja començava a enfosquir-se el cel. Desgraciadament, havia de tornar a casa. Va començar a aixecar-se i en aquell mateix moment va volar, per sobre del seu cap, una garsa que va deixar caure una clau. La Júlia es va sorprendre, però com que ella creia en la màgia i la sort, va pensar en intentar entrar amb aquella petita clau. No hi perdia res. Així doncs, va anar corrent cap a la porta i la va ficar al pany. Quan va veure que encaixava i girava va sentir que li augmentaven les pulsacions. Ella no estava realment segura del que trobaria allà i tenia raó, perquè mai s'havia pogut imaginar el que s'estava amagant dins d'aquelles parets.

Al principi, en passar per la porta no va poder veure res. Tot estava a les fosques i no hi entrava ni un trist raig de llum. Va decidir buscar el seu mòbil, per utilitzar-lo de llanterna, però no li va caldre perquè de cop l'estança del costat es va il·luminar. Ara amb la llum, va descobrir a una persona, relaxada, llegint un llibre. De l'ensurt es va girar per fugir, però li va ser impossible, perquè la porta es va tancar de cop i no va poder tornar-la a obrir. Al mateix temps va sentir-se la veu d'aquell misteriós individu:

-Apropa't, no et bull fer mal. Em dic Ànnia i estic bastant avorrida. Fa molt de temps que no llegeixo llibres nous. Ja no sé què fer...

La Júlia es va encoratjar i va decidir entrar en aquella habitació que era totalment diferent de l'aspecte exterior de la façana. Tot estava ben cuidat i hi havia passadissos sense fi, creats amb interminables prestatgeries plenes de llibres, que van causar l'eufòria de la noia. Però l'Ànnia continuava amb el seu posat moix. Tanmateix, se sentia contenta que encara quedés algú que li agradessin els llibres, per aquest motiu va decidir explicar-li la màgia que guardava aquell lloc.

-En aquestes prestatgeries hi ha tots els llibres escrits en el nostre món fins al moment. Cada vegada que algú llegeix un llibre, aquest, es comença a il·luminar. És una escena increïble quan molts d'ells ho fan a la vegada. M'agradaria compartir-la amb tu però fa força temps que no succeeix ja que ara, la gent no llegeix, pensen que és avorrit i això m'entristeix. També em resulta dolorós que ja ningú escrigui. Abans, en aquesta taula que hi ha darrere teu, s'obria aquest quadern i començaven a aparèixer les paraules a mesura que eren escrites. Això no m'acabava d'agradar perquè havia d'esperar que l'escriptor dormís per poder continuar amb el relat, però vaig acabar entenent que vosaltres, els humans, necessiteu dormir. D'aquesta manera molts teniu somnis que us inspiren, tant de bons com de dolents, als quals, anomenau malsons. Amb ells podia entendre la vostra forma de viure i de pensar gràcies al fet que es reflectien en aquest altre quadern.

-Per tant, ... no ets humana? -va preguntar-li la Júlia.

-No realment. Hauràs vist l'estàtua que hi ha a l'entrada, no? La dona és Minerva, la deessa grega de la saviesa, l'educació... Quan vaig néixer al cel, ella em va donar el càrrec de dirigir i cuidar aquest lloc per poder informar de tot el que apreníeu. Però últimament no faig gairebé res. L'altra estàtua és el meu ajudant, ell vigila que no entri ningú. Encara que a tu et vam deixar passar perquè ets l'única que encara creu en el poder de la paraula escrita. Necessitem la teva ajuda.

-No m'ho puc creure. Aquest lloc, és increïble!

-Ho és però, en poc temps, me n'hauré d'anar. Ja no tinc res per llegir. Sembla que la vostra imaginació, al cap i a la fi, tenia uns límits i crec que ja s'estan acabant. Per tant, aquest lloc, desapareixerà amb mi – Va dir tristament l'Ànnia.

-Què? No ho pots permetre, mai hauria de perdre's aquest lloc. Si encara no em crec que sigui de veritat -Va dir indignada a la vegada que sorpresa la Júlia.

-Doncs és a les teves mans -contestà l'Ànnia. El dia que ningú tingui interès per llegir serà el dia de l'extinció. Ara has de tornar a cas i no podràs explicar a ningú el que ha succeït aquesta tarda. Recorda, Júlia, ets l'única que pot salvar el món.

...

La Júlia va tornar a casa i no va aconseguir transmetre la seva passió per les històries. La societat estava massa ofuscada, els humans ha eren grisos, sempre estaven deprimits i avorrits. No es podia fer res més. Per tant el mateix dia que va morir de vella la Júlia, l'Ànnia, va desaparèixer, quedant com a última opció per fer tornar a la deessa a la mansió, la història que va escriure la Júlia abans de morir al quadern dels somnis, amb l'esperança d'inspirar algú algun dia.

1r premi de la categoria Juvenil C (nascuts els anys 2002 i 2003)

Narració: *Dins del sac*

Autor: Pau Lloveras Torrent

DINS DEL SAC

Som de nit. Fosca, molt fosca, i com ella, fosc jo. Poques paraules, que se les enduu el vent que bufa aquesta nit. De les ombres que es mouen pels buits carrers, regats per la humitat i la pàl·lida llum que cau dels fanals, jo em moc entre elles com la guilla, àgil, trota pels frondosos boscos. I no dic res. Arribo a una llar. Observa la meva barretina caiguda, negra, tota desllorigada la casa, i a davall, els meus ulls, negres com jo, que es dibuixen en ma cara que s'allarga i es confon amb el meu també llarg i negre abric. M'apropro i, per veure millor les finestres de la llar, em poso sota un fanal, i la meva ombra se separa de les altres. Tot està en silenci.

El meu cap, àgil, amb parsimònia, s'alça a l'aire i enumera: busca l'habitació dels nens. L'olor és increïblement sensible i creïblement notòria: una barreja dolça de suor d'haver estat jugant, d'infantesa, de galetes sucades en llet i aigua de colònia que les mares estenen amb delicadesa al coll dels infants. Ensumo de nou, i en el pla de la meva vista, fosca i grisosa, apareixen surant uns filets d'un fum semitransparent, rosats i que s'apropen a mi. Busco ràpidament amb uns ulls de bèsties que miren a les seves preses i per fi localitzo la finestra d'un surt el prim fum. El tasto de nou, i somric: la criatura està dormint. I, pel que sembla, somia. Això farà més difícil concentrar el gust ideal. Aixeco el braç dret, a poc a poc, i l'estiro, l'estiro fins que no puc més cap a la finestra, hi apunto amb les meves ungles i m'imagino el tacte planer i moll del vidre. Tanco els ulls i penso: Sé que puc, sé que puc, oh Déu del cel, deixa'm entrar, soc una ombra allà on vaig i puc entrar m'esmunyo pels llocs no soc ningú ni res soc una ombrasocunaombrasocunaombra...

(OMBRA!)

I obro els ulls, i davant meu, la meva mà dreta se sosté sobre el vidre de la finestra. A dins és fosc i la llum de fora es filtra, dèbil entre les cortines. Somric sense notar-ho i esmunyo la meva mà sota la vestida. L'endinso a poc a poc deixo de flotar a fora per entrar a dins i mirar. M'estiro i el meu cos s'adapta entre les cantonades de l'habitació fosques, i jo en elles fosc també. I miro al llit, entre la foscor, on la respiració lleu i relaxada del nen, marcada pel compàs del seu pit es confonia amb la meva, ronca i entretallada. Espero, i no faig res. Miro al sostre ioloro amb gran joia un gran cúmul de núvols rosats que s'acumulen per tot i emanen en forma de columna de sota els llençols del llit. M'estiro encara més i llisco com una serp, fent ziga-zaga pel sostre i endinsant-me en la munió de núvols d'un gust cotó de sucre. Inspiro com un addicte a l'aire i tasto el noi. El gust està format per una lleugera suor causada pels esports, cabell curt o pels colors que no soc capaç de veure.

Isaac. Es diu Isaac

Però sí de degustar. Aprofundeixo la cerca i trobo en el gust l'olor d'una fragància forta i alegre, així com de tancat i quasi metàl·lic

Li agrada el futbol

I continuo inspirant, flotant enmig d'una orgia d'olors i essències que em revitalitzen i no paren de donar-me detalls del somni d'Isaac. Noto multiplicacions, reglets i tinta d'un bolígraf que s'ha trencat,

Fa tercer de primària

Oloro la roba nova, la fusta acabada de desembolicar, el pijama que vesteix fa olor de dibuixos de dinosaures i de la paret pengen olors de papers i llapis de colors

Es nou aquí, acaba d'arribar de lluny.

Però de manera desprevinguda, puja una olor del seu cos cap al meu nas quan intento entrar al llit: pares. Gust de pares. Aquest gust magre, sec i àcid que em corromp per dins i em fa vomitar els somnis d'infants que he menjat.

Se li han fregat en posar-lo al llit. Amb el menjar no s'hi juga.

I ric de la broma. Ressentit però no decaigut, endinso en ma boca el polze i dos dits que s'endinsen avall, avall de mi i que quan els trec, arrosseguen un tros de núvol rosat però més pàlid que els que es mouen al veu voltant, doncs és un tros d'infant que vaig menjar. Hi enfonso l'índex i el vaig girant, fent el núvol més gran i quan ja té més o menys la mesura del nen, el llanço contra el seu cos i pesadament impacta i s'escampa com sorra pel voltant del llit, emportant-se l'aura paternal que em feia de barrera. Com un xiclet, estiro el tors des del sostre fins al seu cantó i en un gest ràpid i ja conegut, clavo els dits amb força dins els narius de l'adormida criatura i com un rellotge de sorra, em desfaig de nou per entrar tot jo dins seu: dins del seu somni.

* * * *

L'estadi és una olla de grills de cridòria, cants i xiulets. Totes les grades, totes estan completament plenes i tothom està pel joc. El partit de futbol està empatat: 2 a 2. L'equip contrincant, els Pirates negres, tenen la pilota i amenacen l'equip dels Taurons d'or a perdre, però el seu capità, l'Isaac, té una jugada mestra, si no, els convertiran en pols antigalàctic. Amb els seus superpoders, es converteix en llamp i en un tres i no res, ha deixat amb un pam de nas als Pirates; els ha robat la pilota i res l'atura. Veu la porteria i força encara més la velocitat. Tothom crida el seu nom, amb tant de fervor que el porter, amb les cames tremoloses, marxa corrents.

Es prepara, aixeca una cama i xuta, però la pilota ja no hi és. Per l'equilibri i cau de culs, rodolant. Tothom es posa a riure i s'acaba el partit. L'Isaac, enfadat, marxa cap als vestidors. No és just, pensa, algú m'ha robat la pilota. Però alça el cap i tot el camp, i l'estadi és buit. Ni un mot. Res, i Isaac s'estranya. Crida: "Eo, que hi ha algú, hola?", però ningú li respon. I a mesura que busca la sortida, veu que no pot sortir del camp. Simplement no hi ha portes, i ha aparegut una tanca de més de 5 metres d'alçada. Isaac s'inquieta i comença a notar que no només la por li recorre per les seves cames, també un aire fred que ha començat a bufar al moment. Crida socors, crida el nom de la seva mare i del seu pare, sobtadament la terra tremola, s'esquerda, primer poc llacors grans terrossos de terra salten, i la por més gran d'Isaac cobra vida. Esqueixo la terra en milers de llocs i milers de precipicis apareixen sota els seus peus. La por s'apodera de la seva visita i deixa anar un afogat crit de terror. I jo, me'l menjo. I en vull més.

Faig aparèixer lava del fons de les falles, i els trossos de camp cauen cap avall. Isaac s'aferra on pot, estirat i agafat a un tros; no tem res més que caure en un precipici de lava. I morir. Sacsejo més la terra i l'infant ja no pot més, està a punt de caure. Amb una mirada aterrida, deliciosa, m'empasso el que queda de mirada i finalment dono el cop final. Tota la terra cau al llac de lava i Isaac amb ella, cridant i plorant, caient en el buit. Cada cop cau més de pressa i més ràpid i ja no pot cridar més fort i a l'estar a punt d'estrallar-se contra la incandescent roca, l'afago en braços d'un cop sec. I en la vida real, Isaac obre

* * * *

els ulls. I mira. I es paralitza, li congelo la mirada amb terror i li obro la boca amb sorpresa. Se li encongeix el cos. L'alço cap a la meva boca que creix per les parets. Els murs de l'habitació s'han transformat en cavernoses parets que bateguen, plenes de dents esquinçadores i petites. L'habitació és la meva boca, i des de dalt del sostre, espero amb la gola oberta, que és una gran bola de foc, que acabi de pujar i poder per fi empassar-me'l i esquinçar-lo viu. Ell no fa res, no diu res, està de pedra, i de la por s'ho ha fet a sobre. I jo ric, adoro tastar les múltiples expressions de por dels nens. Però durant l'ascensió, veig que un formigueig li apareix als oberts llavis. La por apareix en mi i temo el pitjor. Com més a prop de la meva gola és

més li tremolen els llavis i les galtes. “No, Isaac -li dic en la seva ment- no ho faràs, no cridaràs, no cridaràs nocridarasnocridarasnocridaras...” Però ell ho vol i té força de voluntat que em punxa i que odio i, a punt de tocar la meva gola de lava, regalimant saliva per tots cantons, crida en un fort i agut xisclet: “MAMAAA!!! NO!!” Crido. Ja és massa tarda. I la meva boca es comença a desfer en pols, la meva gola de foc s’apaga i ell va relliscant dels meus braços.

“Et maleeixo”, li faig ressonar en el seu cap, tornant-me en pols i ombra també. “Et maleiré fins a la fi dels dies, i quan et trobi en els inferns, et devoraré per extremitats, i EL TEU CAP SERÀ L’ÚLTIMA!!”

Deixo anar un profund i estripador udol de dolor. Una de les parets de ma boca s’ha esquinçat d’un cop RASSSSS!!! Perquè una figura en forma de porta la trenca, deixant entrar un raig cegador de llum que em crema el cos, i els pares enmig del raig. Crido de nou i el deixo anar de cop sobre llit, que plora i entremig del raig. Isaac plora i esbufega sense control, tremola com una fulla, i jo corro a amagar-me en una fosca cantonada, tornant-me ombra esborrant la pols i fugint de la llum. Ells no han vist res, són pares, però ell ho ha vist tot, i li costarà parlar d’això per l’eternitat. Ara els pares l’abracen, i però no para de plorar. M’apropo per la seva esquena i li fixo la mirada, i em mira espordit. Sé que pot veure’m, puix es glaça de nou. Li llepo les galtes, degustant almenys alguna cosa i li somric, ensenyant-li de nou les dents.

Comença de nou a plorar, i li apropo els dits a la cara, els hi passo per davant i tanco els meus dits allargats. Se sorprèn del gest amb la mirada, i obrint l’abric li ensenyo quelcom de l’interior. Obre molt els ulls, tant, que sembla que li hagin de saltar fora les conques d’on en ragen fonts silencioses de llàgrimes. Ràpidament, m’esmunyo pel sostre cap a la finestra, llischo per dalt la bastida i continuo cap a dalt, al terrat. Un cop allà, m’hi assec, i trec el sac buit de dins l’abric. De lluny, sento com la mare crida al pare per haver-li explicat la història de l’home del sac. No dic res, però ric, com un rei mirant el seu imperi i amb sorpresa, doncs a totes les cases del poble ara en fumegen petites columnes de fum rosades.

XXV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2020

CATEGORIA INFANTIL

El jurat de la categoria infantil ha estat format per Rosa Casanovas, Mireia Malagón, Nuri Font, Anna Viñas i Olga Pascual.

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial) en l'especialitat de conte il·lustrat

Narració: *El pispallibres i la Maria*

Autora: Ivet Martínez Leroux

EL PISPALLIBRES I LA MARIA

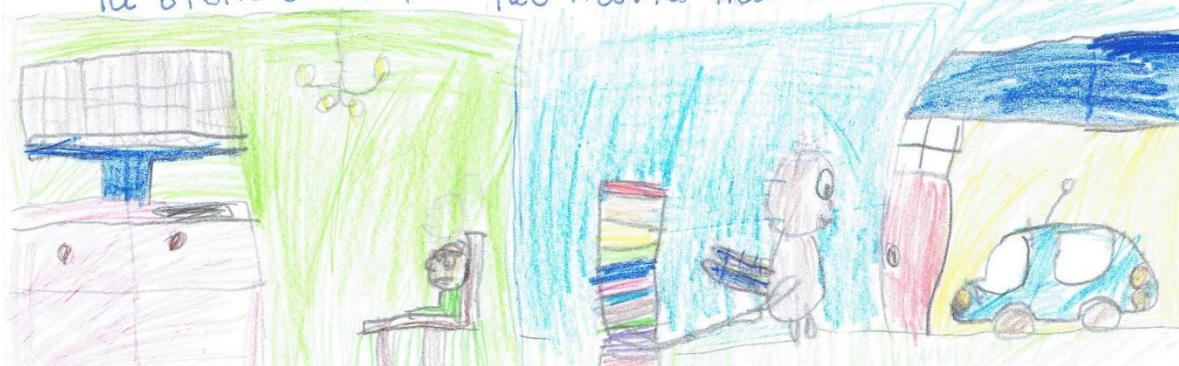
EL PISPALLIBRES I LA MARIA

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria. Tenia 8 anys i li agradava veure molt els llibres. Cada dimarts quan sortia de l'escola anava a la biblioteca i agafava 5 llibres.

Però un dilluns ahava cap a la biblioteca i
es va trobar la biblioteca tancada. Va
ahar corrents cap a casa molt trista.

Va encendre el televisor per veure les
notícies i va sentir que havien tancat
la biblioteca per que havia hagut un robatori.

Havien robat tots els llibres. Van explicar
que el lladre era un esser màgic que
es deia pispal llibres.

La Maria va anar a
buscar el PISPA llibres i
va dir:

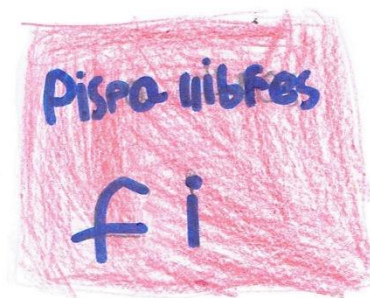
- No cal que robis, et pots fer
el carnet de la biblioteca
i agafar 1. llibre cada dia
o anar a l'hora del conte

El PISPA llibres va tornar els llibres i
es va fer el carnet de la biblioteca

conte tornat, conte acabat

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de conte il·lustrat
Narració: La Nora volia viatjar per tot el món
Autora: Yasmina Nati Sakrouhi

LA NORA VOLIA VIATJAR PER TOT EL MÓN

Títol: La Nora volia
viatjar per tot
el món
categoria: Infantil B

Curs: 4tB
Núm: 18

LA NORA VOLIA VIATJAR PER TOT EL MÓN

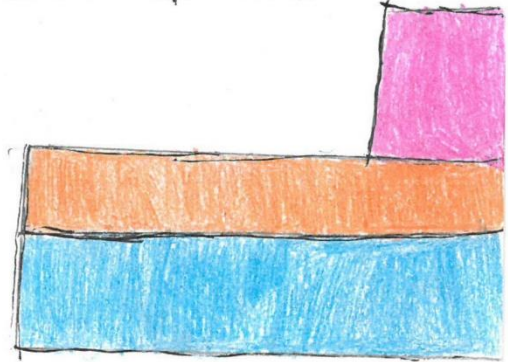
Hi havia una vegada una nena que es deia Nora. La Nora volia viatjar per tot el món.

La Nora li va preguntar als seus pares si podien anar amb ella de viatge però li van dir que no. La Nora es va posar molt trista. No podia aturar els seus somnis.

L'endemà la Nora va suplicar als seus pares que la portessin a viatjar per tot el món. Els pares de la Nora s'ho van pensar un altre cop i li van dir que sí. La Nora va anar ràpidament a fer la maleta.

3

L'endemà, la Nora i els pares van començar el viatge. Mentre la Nora estava mirant per la finestra del cotxe va veure una persona demanant diners perquè no en tenia. Més tard, la Nora va començar a pensar amb la gent que necessitava diners.

va decidir que tots els diners que tenia per comprar-se coses els faria servir per donar-los a totes les persones que els necessitaven.

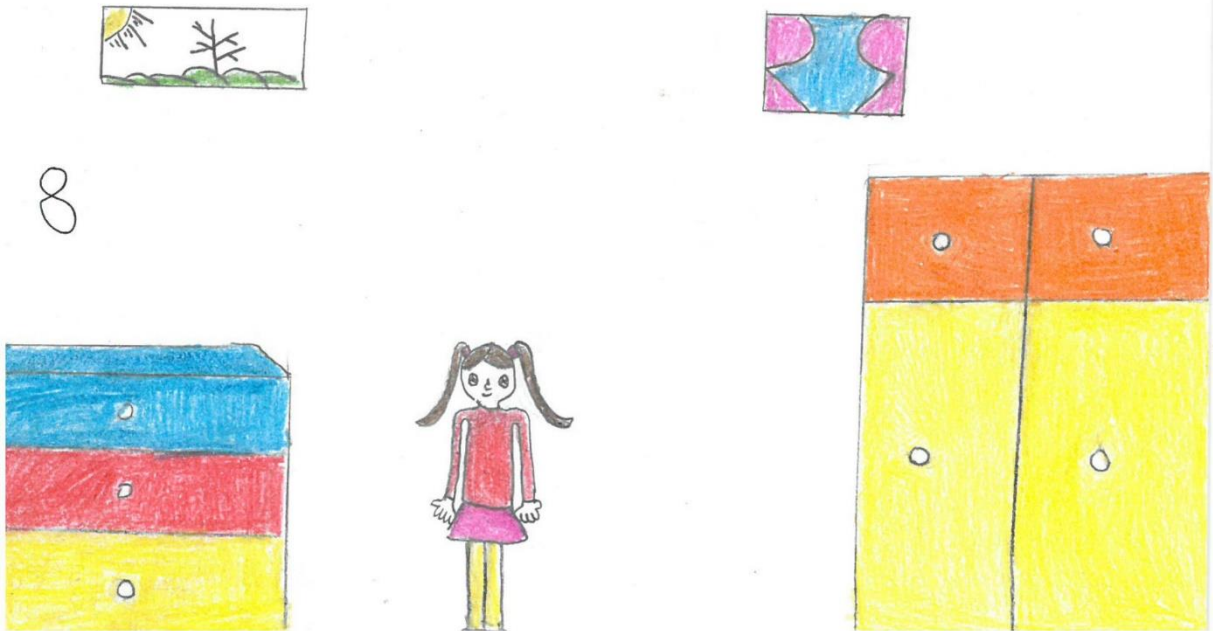
Quan estaven a Amèrica, la Nora va sortir al carrer amb el seu moneder. Cada vegada que trobava alguna persona que necessités diners li preguntava si volia diners o menjar.

La Nora va estar tota la setmana ajudant a la gent que necessitava diners. Però al final no li quedaven diners. Encara quedava molta gent per ajudar. La Nora volia ajudar a tot el món. Però era molt difícil.

No sabia què fer, però havia de trobar una solució. Va estar 2 dies pensant i per fi la va trobar.

9

La solució de la Nora era posar cartells on poguessin
Si volien participar a donar diners que no necessitessin.
Va arribar el dia de donar diners, va venir molta
gent. Així van aconseguir ajudar a moltes persones pobres.

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de poesia

Narració: *El gos i el gat*

Autora: Emma Sánchez Comas

EL GOS I EL GAT

EL GOS I EL GAT

Infantil B
4tA
20

Hi ha un gos, hi ha un gat
i tenen molta amistat.

El gos es diu Mac
i el gat es diu Mec
i juguen solets

En Mec s'amaga i
en Mac l'atrapa.

Juguen i juguen tots plegats
i quina sorpresa han rocat.

A la nit

se'n van a dormir i s'amaguen sota el llit.

Dormen plegats
i ben abrigats.

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte

Narració: *Pedra roja*

Autora: Natana Vilanova Romo

PEDRA ROJA

Aquell estiu els meus pares se n'anaven dues setmanes de viatge i seria el millor estiu del món perquè vindria la Clara, que és la meva millor amiga. De fet, venia cada estiu, però dic que havia de ser el millor perquè estaríem quinze dies soles. La Clara és de Barcelona però els estius ve a casa dels seus avis (que viuen a Llagostera). La Clara té una germana, es diu Elena, jo també en tinc una, però a diferència d'ella, la meva germana es diu Cora.

El millor és que ens van dir que es quedarien a casa dels avis. Allà hi ha dues gosses, no sé de quina raça són, però no són gaire grosses, es diuen: Sheila i Nina. Els avis de la Clara i l'Elena ja estarien prou enfeïnats amb aquelles dues trapelles, capaces de fer qualsevol cosa, així ja no es preocuparien per nosaltres, i per si de cas, havíem dit als avis de la Clara que ens quedàrem a dormir a casa meva. Com que els meus pares no hi serien podríem fer el que volguéssim. De moment vam decidir anar a la piscina, però havíem quedat des de la plaça, així hi aniríem juntes. A la Clara li agrada molt llegir, com a la seva mare. Un dia la Clara em va explicar que quan ella tot just tenia sis anys, la seva mare li va donar per llegir els llibres de Harry Potter i la Història Interminable. Tinc moltes ganes de veure la Clara. Per cert, em dic Natana.

L'endemà jo ja esperava a la Clara impacient, sort que va arribar de seguida:

-Clara!!!

-Hola Natana! Mira, l'àvia m'ha donat la pedra roja.

La Clara va mostrar-li a la Natana una pedra de color vermell.

-M'ha dit que és màgica, és de la sabana africana. Cada seixanta-tres anys creix al cim d'uns arbres que es diuen Baobabs d'Alianna, són dintre dels Alianna Cocco, així és com es diu el seu fruit. D'aquí ve el nom de l'arbre.

Llavors, la pedra va començar a brillar. De cop vam començar a veure una pols vermella molt estranya que no sabíem ni de què era, ni d'on venia, però a les dues ens va semblar mal senyal.

-Natana!

-Clara!

I efectivament, no era gaire bon senyal.

Després la pols brillava, i un vent molt fort no va trigar gaire a portar-nos cap a no sé on. Les dues teníem por i vam tancar els ulls. Unes veus van començar a sonar:

-La sabana està en perill...L'heu de salvar...Heu de tornar la pedra que protegeix la sabana africana...Si no la torneu, la vegetació i els animals es moriran...Vosaltres sou les escollides per salvar-la...

Quan vam obrir els ulls estàvem en un globus aerostàtic. Jo ni tan sols sabia com anava aquell globus aerostàtic. I per acabar, no en teníem ni la menor idea del que havíem de fer per tornar. Sort de la Clara, que havia estudiat aquell transport a la classe i sabia com funcionava. Vam començar a sentir una música africana. Estàvem prop de la sabana i d'un poble africà. En aquells instants ens preguntàvem què havíem de fer. Les dues estàvem igual però la Clara va decidir trencar el silenci:

-Què creus que era allò d'aquella veu?

-Tu també ho has sentit?

-És clar!

-No sé, no sé, però em temo que no és gaire bona cosa. Deia que érem les escollides i que si no la tornàvem la sabana estava en perill.

Quan per fi vam haver aterrat, ens van convidar a dinar. La Clara i jo estàvem parlant l'idioma d'allà, sense adonar-nos l'enteníem com el català i el parlàvem com si fóssim a on érem (que per cert, no ho sé). Jo crec que ho havia fet la pedra. De fet la Clara havia dit que era màgica, oi? Vam menjar tilapia, un peix d'allà amb verdures. Era molt bo, també ens van ensenyar algunes cançons que cantaven, per exemple Jambo Bwana. Aquesta era la que ens va agradar més. Però entre una cosa i una altra se'ns va fer molt tard i la família de l'Abuya ens va convidar a dormir amb ells. L'Abuya ens va explicar que els seu nom volia dir que era nascuda el dia que el jardí havia florit. Ens va semblar molt bonic aquell nom. La seva mare es deia Nijeri perquè el seu pare era guerrer (era el que significava el nom), és a dir l'avi de l'Abuya. L'Abuya tenia la nostra edat, onze anys, bé la Clara en té deu. Ben aviat al matí quan tot just sortia el sol, vam marxar. Érem prop de la sabana, des de lluny vèiem el Kilimanjaro, la muntanya més alta de l'Àfrica. Vam caminar força estona, feia molta calor, en aquells instants hauria desitjat estar a casa. Més tard vam veure uns elefants. Eren molt grossos. Vaig llegir que estan en perill d'extinció, és una pena, perquè són molt macos. Són d'un color gris i a la trompa només hi tenen 40.000 músculs! Ho trobo fascinant, també tenen unes orelles grandioses. Vam caminar força estona i al pitjor moment, quan feia pujada vam veure quatre o cinc lleones que volien caçar alguna zebra despistada. No em vaig parar a comptar-les sinó que vaig arrencar a córrer, quina por! La Clara estranyada, em va mirar i em va dir:

-Què fas, Natana? Si són el meu animal preferit! De moment és l'única oportunitat que tinc per veure una caça tan extraordinària! I crec que no en tindrè cap més! Són molt interessants, poden caçar herbívors que pesen més de 250 kg. Cada dia les femelles necessiten menjar cinc kg. de carn i els mascles set kg. Que fort! En realitat només són les lleones que cacen, els lleons es queden dormint. Quina barra!

-Doncs d'això és del que em queixo! De la mitjana de carn que mengen els lleons és de sis kg!

Li vaig cridar mentre que seguia corrent. Quan les veia en les pel·lícules em pensava que eren ferotges, però acabo de descobrir que soc una mica exagerada. Aquests lleons, lleones... El que fos, (no m'he parat a mirar-ho). No vaig mirar enrere per veure si em perseguïen. Vaig continuar corrent. Però com que estava cansada vaig tenir una idea: havia

de pujar a un arbre...però no era la millor pujant als arbres. No, aquella no era la idea adequada. Natana pensa, Natana pensa...Ah! De seguida vaig tenir una idea. Havia de seguir corrent a veure si hi havia algun lloc per amagar-m'hi. I sí, vaig trobar un bon amagatall. Era dintre d'un baobab molt gros i buit per dintre, i el més impressionant és que hi havia una porta. Vaig entrar-hi ràpid. Hi havia un bruixot! No era com en les pel·lícules que porten barret i vareta, no, era un bruixot perquè portava una màscara. I anava vestit de forma molt estranya. Vaig tenir en compte que estàvem a l'Àfrica i que no hi havia la mateixa cultura però no anava pas vestit com al poble africà d'abans. Em va fer un encanteri, no sé com ni perquè però em va convertir en un mono. Tenia gana i em volia menjar alguna cosa. I hi va haver un miracle! Hi havia mosques! De cop feien la pinta dels macarrons de l'àvia, és a dir, una pinta boníssima! I vaig decidir menjar-me aquell deliciós menú. Estava caçant aquella cosa tan bona que desconeixia i va aparèixer la Clara, segurament m'havia seguit:

-Wow! Mai tornaré a veure cap mono caçant mosques. És impressionant! Llàstima que no tingui la càmera de fotos! És una pena que la Natana s'ho estigui perdent tot.

Llavors vaig voler dir que era la Natana, però no recordava cap paraula en cap idioma. Però me'n vaig recordar de quan fèiem concurs de sorolls, a veure qui imitava millor els monos, però em sortia com un ànec. Segur que em reconeixeria amb aquell soroll tan estrany que feia. I ho vaig provar. La Clara es va quedar parada:

-Natana?

Vaig fer que sí amb el cap.

-Què t'ha passat?

Després em vaig recordar del llenguatge de símbols que ens havíem inventat. Amb les mans vaig dir que no entrés a la caseta del baobab. Hi havia un bruixot dolent, que era el que m'havia convertit en mono.

-Ah d'acord. No hi entraré pas. Doncs per què no ens allunyem d'aquest bruixot?

No pensava pas marxar de la sabana fins que no tornés al meu estat normal. I ho vaig dir.

-Continuem, n'estic segura que trobarem les respostes durant el camí.

Primer estava enfadada però després vaig pensar que el millor era fer el que havia dit la Clara. Més enllà hi havia un nen sol. Ens hi vam acostar. A la mà hi tenia una corda, segurament per jugar. Ah, no! També hi havia una nena i un altre nen. Vam preguntar com es deien (efectivament parlàvem i enteníem l'idioma, bé, jo no l'entenia), i van dir que es deien: Morani un dels nens, l'altre nen Kariuki i la nena Fathiya. Els tres saltaven a corda. Volia saltar jo també però vaig recordar que era un mono. Així que li vaig demanar a la Clara que continuéssim, però abans ella els hi va preguntar:

-Sabeu on és el baobab d'Alianna Cocco?

En Kariuki va contestar:

-A la punta de la muntanya del Kilimanjaro.

Vaig pensar "Què? Encara falta pujar fins al cim del Kilimanjaro?" Quin pal!

-Tranquils, només us falten uns dotze km.

Sense adonar-nos havíem pujat molt de tros. És veritat que feia una estona que estava fent pujada. Els dotze km se'm van fer molt feixucs, de tant en tant vèiem algun animal des d'allà dalt: zebres, girafes, antílops, lleons i algun cérvol. Quan vam ser a la punta del Kilimanjaro ens havíem d'enfilar dalt d'aquell baobab d'Alianna Cocco. Vaig veure que aquell fruit (el d'Alianna Cocco era a dalt de tot).

-Natana, et dono la pedra perquè la posis dintre de l'Alianna Cocco. Et toca a tu col·locar-la. Perquè jo no em puc enfilar.

Ja havia oblidat que era un mono i que tenia facilitat per pujar als arbres. Jo vaig fer que no amb el cap i li vaig dir (sempre amb les mans) que la portaria a les espatlles, perquè la veu havia dit que érem les dues les escollides.

A ella li va costar acceptar-ho. Però al final hi va estar d'acord. Quan per fi vam ser a dalt, hi havia el fruit trencat i a dintre com els motlles de fer galetes amb la forma de la pedra roja, i la vam col·locar. La pols vermella va tornar a aparèixer, el vent se'ns va endur i ens va portar a la plaça. Havien estat només dos dies però molt i molt intensos. Ja en teníem prou de calor. I tant jo com la Clara teníem unes ganes boges d'anar a la piscina, però abans faríem una bona migdiada. Vam arribar que era la tarda i vam decidir fer la migdiada a casa dels avis de la Clara. Quan els hi vam dir que teníem son es van estranyar moltíssim. I és clar, ells no sabien què era allò de pujar al Kilimanjaro, córrer per haver vist lleons, ser un mono i la resta... Però si soc sincera, ha sigut molt divertida aquesta aventura tan curiosa perquè mai viuré una cosa així com aquests dos dies tan intensos. Quan vam acabar la llarga migdiada, vam anar a la piscina, a la platja, al casal, a passejar a la Sheila i la Nina i a mil i un llocs més. Va ser el millor dels millors estius de món. De fet, per molt que semblés que m'ho he passat malament, he estat amb la Clara que és la meva millor amiga i això era el que volia.

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de poesia

Narració: *Indecisa*

Autora: Núria El Hadj Talb Bermúdez

INDECISA

Soc molt indecisa.
Quan vaig a la botiga
no em puc decidir,
blau o rosa,
llibreta o paper,
no tinc ni idea
del què haig de fer.
Ho pregunto als companys,
però encara ho empitjoren.
I ara què faig?
porto més de dues hores!
Al final m'he decidit,
però molt tard ho he dit
i la botiga ha tancat.
No he tingut temps
d'agafar la llibreta
que tant vaig desitjar.
Els amics em diuen
que hi vagi un altre dia.
I així ho faig:
l'endemà entro a la botiga
i la llibreta no hi és!
-Què ha passat?
li pregunto al botiguer.
-Algú ja l'ha comprat!
em diu tot sorneguer.